

Sygn. akt **V.2 Ka 125/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny – Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Monika Maj

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2017 r.

sprawy:

A. D. /D./

syna T. i W.

ur. (...) w R.

obwinionego o wykroczenie z art. 92 a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 24 stycznia 2017 r. sygn. akt II W 919/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancje w kwocie 40 (czterdziestu) złotych i zasądza od niego wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych.

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn. akt **V.2 Ka 125/17**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Żorach wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017 roku o sygn. akt II W 919/16 uznał **obwinionego A. D.** za winnego tego, że w dniu 26 sierpnia 2016 roku, około godz. 19:35 w Ż. na ul. DK-81 kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) (...) jechał z prędkością 107 km/h nie stosując się do znaku B-33 ograniczającego prędkość do 70 km/h, a następnie po zakończonej kontroli drogowej odjeżdżając DK-81 w kierunku K. jechał ww. pojazdem z szybkością 104 km/h, nie stosując się do znaku B-33 ograniczającego prędkość do 70 km/h, to jest wykroczenia z art. 92a kw i za to na mocy art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 400 złotych.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych kwotę 40,00 złotych.

Od powyższego wyroku osobistą apelację złożył obwiniony zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę zaskarżonego wyroku, a polegający na przyjęciu, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Mimo, iż ten w swoich wyjaśnieniach zaprzeczał sprawstwu i w oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od stawianego mu zarzutu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Podniesiony w apelacji obwinionego zarzut błędności w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie jest zasadny. Powyższy zarzut byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia

w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił. Albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia faktycznie, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Pomijając lakoniczność apelacji stwierdzić należy, iż skarżący nie wskazał na czym miałyby polegać podniesiony zarzut stronnictwa Sądu. Sam fakt niekorzystnego rozstrzygnięcia dla danej strony, nie świadczy w żadnym stopniu o stronnictwie Sądu, lecz o subiektywnym, osobistym odczuciu strony - co dla realnej oceny prawidłowości rozstrzygnięcia nie ma absolutnie żadnego znaczenia.

Na wstępie stwierdzić należy, iż prawidłowość i rzetelność pomiaru prędkości pojazdu uzależniona jest od kilku czynników. Pierwszym z nich jest użycie przyrządu dopuszczonego do takiej czynności i odpowiednio sprawnego - co ma wynikać z przeprowadzanej legalizacji tego urządzenia. Kolejnym warunkiem prawidłowości pomiaru jest wykonanie go przez przeszkolonego funkcjonariusza Policji zgodnie z instrukcją obsługi tego przyrządu. Spełnienie powyższych warunków jest gwarantem prawidłowości pomiaru prędkości. W przedmiotowej sprawie wszystkie te warunki zostały spełnione. Użyty przyrząd jest dopuszczony do tej czynności i ma aktualne oraz miał aktualne świadectwo legalizacji. Pomiar wykonywany był przez odpowiednio przeszkolonego funkcjonariusza Policji zgodnie z instrukcją obsługi tego urządzenia. W takiej sytuacji jedynie wystąpienie szczególnych okoliczności mogących zakwestionować rzetelność pomiaru pozwalałaby kwestionować jego wynik. Tymczasem obwiniony nie tylko nie kwestionował ww. warunków pomiaru (wynikają one z dokumentów), ale również nie wskazywał na istnienie jakichkolwiek atypowych okoliczności mogących wynik pomiaru podważyć. Samo nie poparte jakimkolwiek argumentem subiektywne przekonanie obwinionego, iż prędkość jego pojazdu była inna niż wynik pomiaru jest zagadnieniem ze sfery przekonań, a nie dowodzenia.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadzający się do negocjowania ocen i ustaleń sadowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że obwiniony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia.

Mając powyższe na uwadze i uważając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzona obwinionemu kara grzywny jest adekwatna tak do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości czynu jaki i możliwości płatniczych obwinionego – stąd też nie może być ona postrzegana jako rażąco niewspółmiernie surowa. Z tych względów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

SSO Jacek Myśliwiec